

[Undervisningsministeren.]

nævnte ærede Forslagsstillere har haft, idet det jo ikke er de 9 ærede Medlemmers Hensigt, at hele Beløbet skal udgaa.

Det er jo ikke nogen ny Sag, vi her faar at beskæftige os med, det drejer sig om en aarlig tilbagevendende Begivenhed. Jeg skal ikke nægte, at der efter min Mening bliver gjort noget mere ud af denne Sag, end helt rimeligt er. Det er nævnt af flere, at Beløbet ikke er særlig stort. Det er det heller ikke. Selv om man vilde mene, at alle de Penge, her er Tale om, blev uheldigt anvendt, drejer det sig alligevel om et Beløb, der maa kaldes forholdsvis lille — *forholdsvis*, altsaa i Forhold til, hvad man ellers uddeler af Statsmidler ogsaa paa Omraader, hvor der heller ikke er Enighed om, at det er samfundsnyttigt. Med Hensyn til det, der kan komme ud deraf, synes jeg nok, at man her i nogen Grad kan komme til at tænke paa det gamle Ord om at afsi Myggen og nedsluge Kamelen.

Men det var altsaa under Forudsætning af, at hele det Beløb paa de 130 000 Kr. blev uheldig uddelt. Jeg tænker mig dog ikke, at man egentlig mener det, heller ikke, at Forslagsstillerne mener det, men at det, de ønsker, er, at der skal foretages en grundig Revision paa dette Punkt, og en saadan kan man jo meget vel tænke sig foretaget. Man kan ogsaa nogenlunde tænke sig til, hvad Resultatet vilde blive. Jeg vil antage, Resultatet vilde blive, at der vilde komme nogenlunde Enighed om, at ca. 80 pCt. af Beløbene bliver staaende og tilfalder de samme, som hidtil har faaet dem. Om de 20 pCt. vil der saa blive nogen Uenighed, hvorefter der maaske igen bliver nogen Enighed om de 5 eller 10 pCt. Det er muligt, at der kunde blive Enighed om, at saa og saa stor en Del af Beløbet er uheldigt anvendt.

Har jeg Ret deri, betyder det, at det er et meget lille Pengebeløb, der her aarlig sætter Sindene i Bevægelse. Naturligvis skal man interessere sig for ethvert Beløb, der optræder paa Finansloven, og interessere sig for, at det bliver anvendt godt, ogsaa naar det er et lille Beløb; men Betydningen maa dog vel staa noget i Forhold til Beløbets Størrelse, og desuden maa man jo indrømme, at man maa kunne taale en vis Fejlmargen paa saadant et Omraade. Det vil aldrig kunne lade sig gøre at træffe det helt rigtige. Der vil altid kunne øves Kritik, ogsaa berettiget Kritik, og det vil altid med Rette kunne siges, at der er grebet fejl de og de Steder, jeg tror ikke, det kan være anderledes.

Nu ser jeg nok, at det for Forslagsstillerne drejer sig mere om et Princip for For-

delingen. Navnlig finder man det uheldigt, at det ikke er klart angivet, om den enkelte Understøttelse er tænkt som en Hædersgave eller som en Understøttelse. Saa vidt jeg forstod, er det navnlig det, man har noget imod, og det er der, man ønsker en Ændring. De to Ting bør holdes ude fra hinanden, mener man.

Hvilken Skade der sker ved, at de ikke holdes ude fra hinanden, ser jeg nu ikke helt klart af det, der er blevet fremført; men man ønsker altsaa, at det skal blive anderledes. I en Artikel i „Berlingske Tidende“ siger den ene af Forslagsstillerne, at man skal have Kunstnerne delt i to Grupper; den ene omfatter de Kunstnere, hvis Aandsarbejde Staten vil belønne som værdifuldt for Samfundet, og denne Gruppe bør have livsvarig Hædersbevisning uden Hensyn til vedkommendes økonomiske Stilling. Den anden definerer man som dem, der ikke ved deres Produktion kan tjene tilstrækkeligt til Livets Ophold, men dog maa anses for at være i Besiddelse af et vist Talent. Denne Gruppe skal have en Understøttelse, der skal bestemmes ud fra en Undersøgelse af de vedkommendes økonomiske Forhold.

Jeg synes, det er et Vidnesbyrd om, at det er et meget vanskeligt Omraade, vi bevæger os paa. Det er vanskeligt at faa fastslaaet aldeles klare og bestemte Principper at gaa efter. Jeg kan ikke se, at man herved faar to Kategorier, der kan være udmærkede at arbejde med, og som det er let at holde ude fra hinanden. Den første Gruppe, hvor man blot har dem, hvis Aandsarbejde er værdifuldt for Samfundet, maa dog anses ogsaa for at være i Besiddelse af et vist Talent. Jeg synes derfor, de to Grupper maa ligefrem komme til at falde helt sammen. Og de andre, der har et vist Talent, belønner eller understøtter man vel ogsaa, fordi man mener, at deres Virksomhed er af Betydning for Samfundet. Det kunde dog vel tænkes, at de havde et Talent af en saadan Beskaffenhed, at man ikke ønskede at belønne dem, idet det er et Talent, der ikke er heldigt for Samfundet, men til Skade for det.

Jeg vilde nu snarere synes, at der væsentlig kun tænkes paa en Gradsforskel mellem de to Grupper, og saaledes har jeg ogsaa forstaaet det ærede Medlem Hr. Bindslev, at man skulde tage de meget store ud og give dem en Hædersgave, medens de mindre store skulde belønnes paa anden Maade. Det er i øvrigt ogsaa det, der nu bliver gjort i nogen Grad. Det hele kunde maaske betyde, at Gruppedelingen skulde være noget anderledes, og at der i